

Odprl jo je. Bila je prazna. Samo na dnu, prav na dnu je otipal pleteno otroško jopico. Kakor toplota se je držalo te jopice, in ko je Martin pritisnil obleko na ustnice, se mu je zdelo, da se še ni razbežal vonj mleka iz nje.

Izmučen se je Martin zgrudil na skrinjo. Buleč predse je vzdihal in izgovarjal nešteto krat imena njih, ki so zdaj morda kot sence tožno sedeli po kotih in jim ni bilo dano, da se pokažejo bolnim pogledom samotnega človeka, samotnega in obupajočega . . .

Zunaj se je danilo. Oster petelinji glas je rezal od Loga gori, v sunkih je bilo čuti veter, ki se je lovil v gozdu nad vasjo in dolino.

Martin se je zganil. Omahovaje je počenil in segel pod skrinjo. In je otipal sekiro. Bila je brušena in z mokrotno rjo pokrita.

Kakorkoli. Martin si je pritisnil železo na čelo in na ustnice in mrmral:

»Ti si zdaj moja ljubezen!«

Pri Sv. Luciji na Mostu je zazvonilo jutro . . . Martin si je del otroško jopico in žensko ruto v nedrije, porinil sekiro nazaj pod skrinjo in stopil v jutro.

Onstran bajte je bila lesena koliba. Iz kolibe je stopil isti čas Peter Duša in je zaklical:

»Na Sela si vendarle še znal! Pa zdaj ne veš kam, Martin? Te jaz popeljem.«

Segel je možu v roko in siknil:

»Če nisi kakor Kristus galjotom vsega odpustil?«

»Nisem!« je jeknil Martin.

Nato sta krenila proti mostu čez Kozmerice.

(Dalje.)

Fra Filippo Lippi: Glava angela.